

LEONYID MARTINOV

Úgy tűnik *Úgy tűnik, feltámadt a test.
Éltem. Így hívtak: Herkules.
Épp háromezer pudot nyomtam.
Tövestül téptem ki a fát.
És az eget karoltam át.
Leültem s széttört a szék nyomban.
Meghaltam . . . S feltámadt a test.
Normális méretben egyenest . . .
Jól érzem magam, egyre jobban.
Leülök s a szék meg se roppan,
Mégis — én vagyok Herkules.
(1945)*

Bán Péter fordítása

JEVGENYIJ JEVTUSENKO

Revü *A híres bárban, hová Barcelona jár,
mint vaddisznón a szőr — a terem kukra állt;
a színpadra két sugár-agyar törtetett,
és felöklelte vidáman az öreget.*

*Az öreg áll, kifestve, térde reszketős;
kopasz fején paróka — szénfekete ölyv.
„Esztrád-csoda! Haláli!“ — szól a megnyitó,
fűzőben megfeszített szegény nagyapó.*

*A közönség a „haláli“-tól heherész.
Mert szójátékon elménckedni nem nehéz,
bor mellett ücsörögve, egészségesen,
két kézzel fuvolázva csinos térdeken.*

*A konferáló horgas orrú papagáj
egy ember-lakta állatkertet propagál:
„Az első számot hallják, kérem!
Az énekest, ki meghalt régen —
huszonöt éve biztos hullá már.“*

Jön is a nyápic kisöreg; kiténferül,
s bokáját összecsapja szerencsétlenül.
Ajkával leszorítja ifjas fogsorát,
hogy ne repüljön el, míg kivágja a „lá“-t.

Egy régi tangó; hamisan csepeg a bú.
Az egész terem neki kacag: „hu-hu-hu!“
Az öreg „mindent bele“ játssza meg magát,
s a terem — mindent elismer: „na-hát, na-hát!“

S megint a félholt konferanszié hörög:
„Most táncos számot látnak — forrót, szédítőt!
Hamvas barackok — im a lábak!
Legjobb lábai Európának!
— igaz, az első világháború előtt.“

S dédanyó jön, az arca csupa vakolás;
lábán rece-harisnya — foghíjas varázs;
piros cipőn mütyür, mely torz fényben ragyog;
sok táskarácban mirigyek és dudorok.

A terem mint a méhkas zúg: „kán-kán! kán-kán!“
És vastag nyála csorog-csorog a száján.
Egy pattanásos ifjonc, zöld mint a spenót,
sipítja az anyónak: „A nyak-ra-va-lót!“

És ekkor grand-batmanra csikordul a láb.
Sikamlós dühvel paskolnak a brü-ha-hák.
A szégyentől nem merek felpillantani.
Köröttem egytömbben zuhog a: hi-hi-hi.

Ki vagy te, mondd, terem? Miféle vad?
Ennél már nem lehetsz rosszabb és piszkosabb.
Az a kis zöld kukac egyszer majd tégedet
küld el, hogy szedd csak nyakadba a... kötelet!

Úgy járom Barcelonát, mint a pestises.
Öregség árnya, látlak, nyomomban sietsz.
Egy darabon még külön-külön haladunk.
A sarkot keresem, hol összeolvadunk.

Maradi vagyok. Merthát mindez nekem — fáj.
S megfoglak, emberek, az első kapunál:
„Az új számot hallják, kérem!
A költő vagyok én, ki régen
meghalt, és nem emlékszem, hogy hány éve már.“

*Nem megy
az írás*

Válságot élek. Csönd a lelkem.
Barátom hajt: „Minden nap verssort
teremjen!“
De számomra — se nap, se sor.

Mezőim némán nyugszanak.
Az üzemeim mind kiégtek.
És munka nélkül tátogat
egy szörnyű ásitás — a lélek.

A kritikusom cikkben keresett,
s közölte, hogy az ő környezetében
csak én élek válságot, jöllehet
a legválságtalanabb rendet élem.

Barátom. Komoly. Le-nem-kenyerezhető.
Jó öltöny — de nem az ő természetére.
Belül és kívül — minden érthető.
S a dal nem dallik mégse.

Lesüllyedek a szerelembe.
Lokál-zenére illegek.
Ti ne süllyedjete le —
én süllyedek.

Volt vers; kemény, akár a kés;
vad jégkorongként sikitott.
Most már nem megy a rímelés.
Nem megy sehogy.

A távolból a vándor bánat
sóhajt egy idegen madárból.
A darvak énekkarba járnak.
A hattyú nem tud — csak magában.

Madaram, szürkém, sodró szélben
ősz Vlagyimirodnak mit sír szíved?
E hangjegyeket én nem értem.
Lám, süllyedek.

Az országban naponta hét
verses-kötet lát napvilágot,
én pedig veszett kutyaként
a barátokat, városokat járom,

futok a megdermedt erdőkbe,
elnémult napkelték elé,

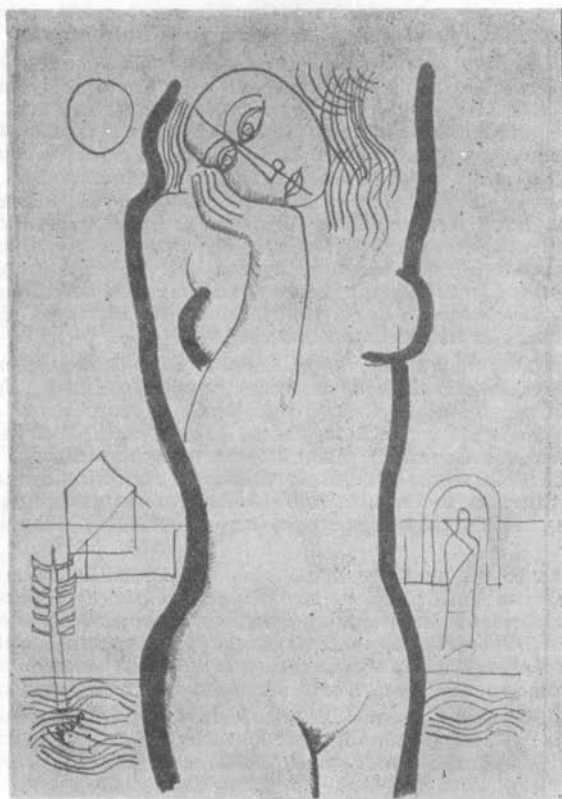
hol a tavasz kettőbe törve
hanyatlík titkon nyár felé ...

De hiszek abban, hogy a céhem
— kettőezer-ötszáz és tizenegy
költőnk az Írószövetségben —
ír helyettem is verseket.

Ők — válság-mentesek.

Bölöni Sándor fordításai

Megjelentek a Novij mir 1969. 3. és 5. számában

Ambrus Imre tusrajza